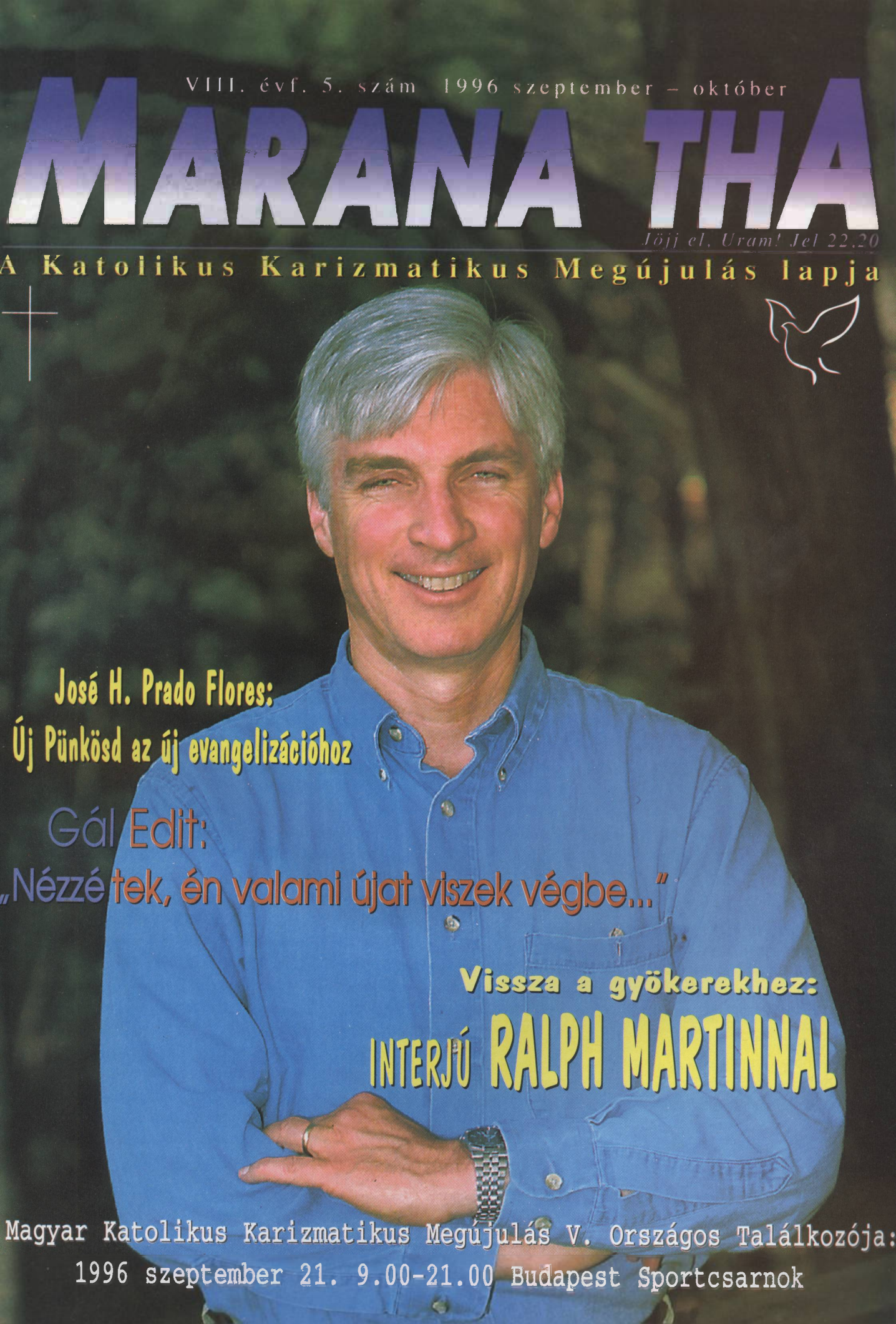
VIII. évf. 5. szám 1996 szeptember – október

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

José H. Prado Flores:
Új Pünkösd az új evangelizációhoz

Gál Edit:
„Nézzétek, én valami újat viszek végbe...”

Vissza a gyökerekhez:
INTERJÚ RALPH MARTINNAL

Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás V. Országos Találkozója:
1996 szeptember 21. 9.00-21.00 Budapest Sportcsarnok

A SZENTLÉLEK
A KÖZJÓ

AZ EGYHÁZ TANÍTÓINAK ÍRÁSAIBÓL

A Szentlélek nem csupán a horizontunkat tágítja ki. Egészen más világba emel föl bennünket – a természetfölötti rendbe, ahol „az Ígéret Lelke" megismerteti velünk mindazt, ami el van rejtve előlünk Istenben. *„Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik szeretik őt. Nekünk azonban Lelke által kinyilatkoztatta Isten, mert a Lélek mindent átlát, még Isten mélységeit is. Ki ismeri az ember bensőjét, ha nem az ember lelke, mely benne van? Éppúgy Isten bensőjét sem ismeri senki más, csak Isten Lelke."* (1Kor 2,9-12)

Amit a Szentlélek kinyilatkoztat bennünk, az a közjó: az a végtelen jó, ami maga Isten, és az összes teremtmények boldogsága Őbenne. A Szentlélek nem csupán az egyéni érdekeket hangolja össze, nem csupán valami bíró, aki elrendel valami mesterségesen kiagyalt, egyetemes közmegegyezést. Isten nemcsak a köz legfőbb java, hanem külön-külön a közösség minden egyes tagjáé is. Ezért használja a Szentírás nyelvezete állandóan az Atya és a Fiú hasonlatát. *„Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai."* (Róm 8,14) *„Nézzétek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten fiainak hívnak és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert nem ismeri őt."* (1Jn 3,1) Akik annyira hangsúlyozzák a keresztény kollektivitást, hogy valamiféle totalitárius lelki államot próbálnak létrehozni, azok elhomályosítják a keresztény perszonalizmus alapvető igazságát, amelyik nélkülözhetetlen alapja a Krisztus Misztikus Testéről szóló tanításnak.

Ha lelkünk olyan kapcsolatban van Istennel, mint a fiú atyjával, akkor ez világossá teszi számunkra azt, hogy nem csupán egyedek vagyunk egy közösségben – alkalmazottak egy gyárban, alattvalók egy államban, katonák egy hadseregben. Fiak vagyunk, önálló jogokkal, olyanokkal, amelyekről mennyei Atyánk különleges szeretettel gondoskodik. E jogok közül a legnagyobb az, amelyik az Ő fiaivá tesz bennünket, és különleges, sajátosan reánk szabott szeretetére képesít, mint fiait és mint személyeket egyaránt.

Istengyermekségünk azonban nem puszta metafora, nem jogi elképzelés, hanem természetfölötti valóság. Ez a valóság a Szentlélek műve, aki nemcsak átruház ránk bizonyos jogokat Isten színe előtt, hanem annyira megnemesíti és tökéletesíti a személyiségünket is, hogy mindegyikünk külön-külön fölismerje magában Isten egyszülött Fiát, Krisztust, a Testté lett Igét. Ennek következtében minden keresztény nemcsak teljes jogú személyiség, hanem a személyisége át is alakul azáltal, hogy azonosul azzal a Személlyel, akire az Atyának egész szeretete irányul: Isten szavával. Mindegyikünk akkor válik tökéletesen önmagává, amikor Isten Lelke által átalakul Krisztusba. *„Mi pedig mindnyájan födetlen arccal szemléljük az Úr dicsőségét, és dicsőségről dicsőségre ugyanazon képmássá változunk át az Úr Lelke által."* (2Kor 3,18)

Azért mondogatjuk, hogy a Szentlélek a „közjó" az Egyházban, mert Ő a „közjó" az Atya és a Fiú között is. Kettőjüknek Ő a köteléke, s Őt kapjuk meg azért, hogy szerethessük az Atyát a Fiúban, és hogy az Atya úgy szerethessen bennünket, mint saját fiát. A Szentlélek tesz bennünket Krisztus képmásaivá, ugyanazt hozva létre bennünk, mint Krisztus Lelkében. Úgy jön hozzánk, mint az Atyának s Fiúnak irántunk való szeretete. Fölébreszti bennünk a szeretetet az Atya iránt a Fiúban azáltal, hogy Jézushoz vezet bennünket. *„Az Istentől való lélek erről ismerhető föl: Minden lélek, amely vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, Istentől van."* (1Jn 4,2) A Szentlélek legfőbb szerepe tehát az, hogy bevon bennünket a megtestesülésnek és a testté lett Ige által történő megváltásunknak titkába. Nemcsak megsejtet velünk valamit Isten szeretetéből, ahogyan az Krisztusban megnyilvánult a számunkra, hanem éltet is bennünket szeretetével, és megérezteti velünk szívünkbe oltott szeretetét. S ha szerinte élünk és cselekszünk, akkor a Szentlélek tudtunkra adja, hogy élete és működése – Krisztus élete és működése bennünk. S így az a szeretet, amelyet Isten a szívünkbe árasztott a Szentlélek által, bensőséges, érezhető közösségbe hoz bennünket Krisztussal. Egyedül a Szentlélek által ismerhetjük és szerethetjük igazán Jézust, és juthatunk el általa az Atya megismeréséhez és szeretetéhez. Ezért hívja Szent Pál a Szentlelket „Krisztus Lelkének", amikor ezt mondja: *„Ti azonban nem test, hanem lélek szerint éltek, ha valóban Isten Lelke lakik bennetek. Akiben ugyanis nincs Krisztus Lelke, az nem tartozik hozzá."* (Róm 8,9)

Thomas Merton: A csend szava (125-126. old.)

„VISSZA A GYÖKEREKHEZ!”

BESZÉLGETÉS

• EXKLUZÍV INTERJÚ RALPH MARTINNAL •

Ralph Martin a Katolikus Karizmatikus Megújulás egyik világszerte legismertebb alakja. A legnézettebb amerikai katolikus tévéműsor (The Choiches We Face) szerkesztője és vezetője, tucatnyi könyv szerzője, a **Word of God** *közösség alapítója. Beszélgetésünk két okból is rendkívül aktuális volt: jövő májusban Ralph Martin Magyarországra látogat Ann Shields és Michael Scanlan atya társaságában, hogy evangelizációs összejöveteleket tartsanak. Másrészt néhány hónapja jelent meg Amerikában legutóbbi, igen terjedelmes és rendkívül izgalmas könyve, melynek címe:* **„A KATOLIKUS EGYHÁZ EGY KORSZAK VÉGÉN – MIT MOND A LÉLEK?”** *Először ezzel kapcsolatban kérdeztük.*

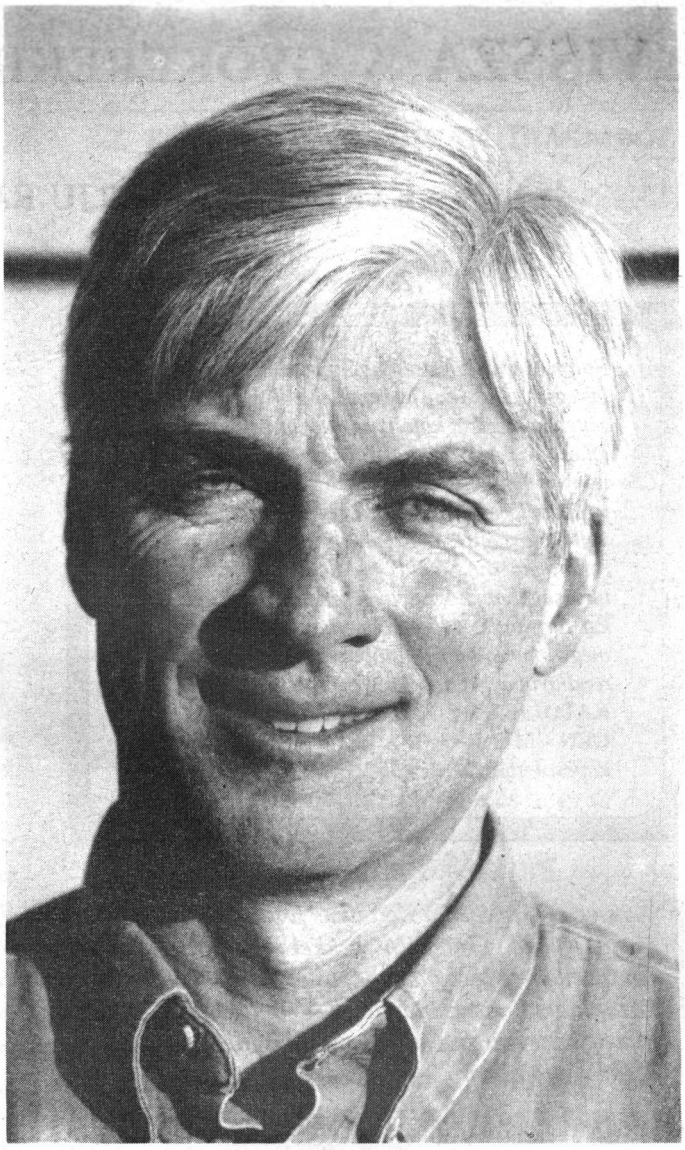
• *Könyve első felében a Katolikus Egyházban világszerte megfigyelhető válságjelenségekkel foglalkozik. A problémák ellenére azonban világos előttünk, hogy az Egyházat Jézus Krisztus alapította és sohasem hagyja el. A mai nehézségekre is Ő tud megoldást. Mi lehet ez a megoldás napjainkban?*

¤ Először is azt hiszem, sok ember nem tudja, milyen mély ez a válság a Katolikus Egyházban. A múlt hónapban például Lengyelországban döbbenhettünk rá ismét erre a tényre. 1989-ben a lengyelek 70%-a vett részt minden vasárnap szentmisén. Ma azonban például a varsóiaknak csak 18%-a megy vasárnap templomba. Tehát a kommunista uralom bukása óta eltelt néhány év alatt radikálisan visszaesett a templomba járók száma. Az emberek inkább a nyugatról beáramló „fogyasztói materializmus” kínálatával foglalkoznak. Egy másik példa: néhány hónappal ezelőttig Írország volt az utolsó állam Európában, ahol törvény tiltotta a válást. Nos, mára már ott is legális a házasság felbontása a nemrégiben lezajlott népszavazás után. Ez a tény a hit és az erkölcs valóságos válságára utal Írországban – és az egész világon. Rengeteg katolikus hagyja el az Egyházat világszerte és csatlakozik pünkösdi és teljes evangéliumi protestáns gyülekezetekhez. Latin-Amerikában például robbanásszerű növekedésnek indultak ezek a gyülekezetek és katolikusok tömegei tértek át hozzájuk. Tehát a saját Egyházunkban meg kell kérdeznünk magunktól: Mit mond nekünk az Úr ebben a kedvezőtlen helyzetben, mi az Ő üzenete?

Úgy érzem, hogy az Úr üzenete számunkra a következő: **„Térjetek vissza a gyökerekhez!”** Pünkösd napján az emberek, akik hallották a beszédét és látták a jeleket, megkérdezték Pétertől: „Mit tegyünk hát?” Erre Péter lényegében azt felelte: Tartsatok bűnbánatot, higgyetek és vegyétek a Szentlelket (vö. ApCsel 2,37-38). És valóban: a Katolikus Egyháznak bűnbánatra van szüksége. Rendkívül biztató, hogy maga II. János Pál pápa hívja bűnbánatra az Egyházat és maga is bűnbánatot tart. Amikor tavaly Szlovákiában járt, kérte az ottani protestánsokat, bocsássanak meg a katolikusoknak a több száz évvel ezelőtti üldözésekért és kivégzésekért. Szintén a múlt évben a pápa levelet írt a női mozgalmak vezetőihez szerte a világon és sajnálatát fejezte ki azért, mert a Katolikus Egyház nem tette lehetővé a nőknek, hogy sajátos adományaikat használhassák az Egyházban. Amikor Afrikában járt, bocsánatot kért amiatt, hogy sok katolikus részt vett a rabszolgakereskedelemben. És nem utolsósorban bűnbánatot tartott az inkvizíció erőszakos cselekedeteiért is, amikor az Egyház sokakra rákényszerítette a hitet. Azt hiszem, a pápa példát mutat nekünk is, hogy mennyire szükséges számunkra a bűnbánat.

Ami pedig engem lelkesít, az az, hogy a bűnbánatból mindig megújulás fakad. Ha bűnbánatot tartunk, az megteremti a feltételeit a megújulásnak. Az utóbbi három pápa: XXIII. János, VI. Pál és II. János Pál arra hívta fel a figyelmet, hogy mint Egyháznak, **erőteljesen imádkoznunk kell egy új Pünkösdért, a Szentléleknek egy új eljöveteléért.** Én úgy gondolom, hogy valóban égetően nagy szüksége van az Egyházunknak erre az új Pünkösdre, azért is, hogy a II. János Pál pápa által meghirdetett új evangelizációt be tudjuk teljesíteni. Nagyon fontos a sorrend: **először új Pünkösdre van szükség, mert ha Pünkösd van, akkor van evangelizáció is.** A pápa azt mondta, hogy az evangelizáció munkájában három területen kell megújulnunk: buzgóságunkban, módszereinkben és kifejezésmódunkban.

Ez azt jelenti, hogy nyitottnak kell lennünk, új utakat kell kipróbálnunk ahhoz, hogy eljuttassuk másokhoz az Evangéliumot. Új módszerekre van szükségünk, hogy elérjük az embereket és az élő Jézus Krisztust állítsuk eléjük.

- *Mi a bűnbánat lényegi jelentése számunkra?*

¤ A bűnbánatnak sok dimenziója van. Egyik ezek közül a gondolkodásunk megváltoztatása azzal kapcsolatban, hogy mi az igazán fontos az életünkben. Ez az Igazság új felismerését jelenti, s az életünknek az Igazsághoz való igazítását. Bizalmat Jézusban mint Megváltóban, mint Úrban. Mindezt magában foglalja a bűneidért való bocsánatkérés. Összegezve mindez azt jelenti, hogy Krisztus-központúvá teszed az életedet.

Úgy gondolom, hogy a tradicionális keresztények, tradicionális katolikusok számára ez azt is jelenti, hogy bűnbánatot kell tartanunk azért, mert túlságosan is önmagunkra támaszkodtunk, önmagunkban bíztunk. Abban bíztunk, hogy milyen régi a mi Egyházunk, milyen nagy és kiterjedt... Fel kell ismernünk, hogy nem támaszkodhatunk ilyen másodlagos dolgokra, csak Krisztusra. A bűnbánat számunkra tehát azt jelenti, hogy **térjünk vissza és újra Jézus Krisztus legyen életünk középpontja.**

- *Hallottam, hogy az elmúlt évben találkozott a pápával, s hogy ez igen tanulságos találkozás volt...*

¤ Valóban, tavaly Rómában tartottunk egy evangelizációs összejövetelt, s a pápa meghívott bennünket a magánkápolnájába, reggeli misére. Ez a mise nagy élmény volt számunkra: a pápa ugyanis olyan átéléssel imádkozott, hogy úgy éreztük, valójában a Szentlélek imádkozik benne, és ő csak a hangját adja hozzá...

A szentmise után lehetőségünk volt meglátogatni őt, és én elhatároztam, hogy adok neki egy példányt az új könyvemből: „A KATOLIKUS EGYHÁZ EGY KORSZAK VÉGÉN – MIT MOND A LÉLEK?" Legnagyobb meglepetésemre azt mondta, hogy már olvasta. Aztán hozzám hajolt és megkérdezte: „Ralph, mit mond a Lélek az Egyháznak?" Nagyon megérintett, hogy a pápa engem kérdez, egy laikust, Amerikából... hogy mit mond a Lélek az Egyháznak.

Tudtam, hogy nincs sok időnk, és éreztem, hogy a Lélek egyetlen szót mond nekem:

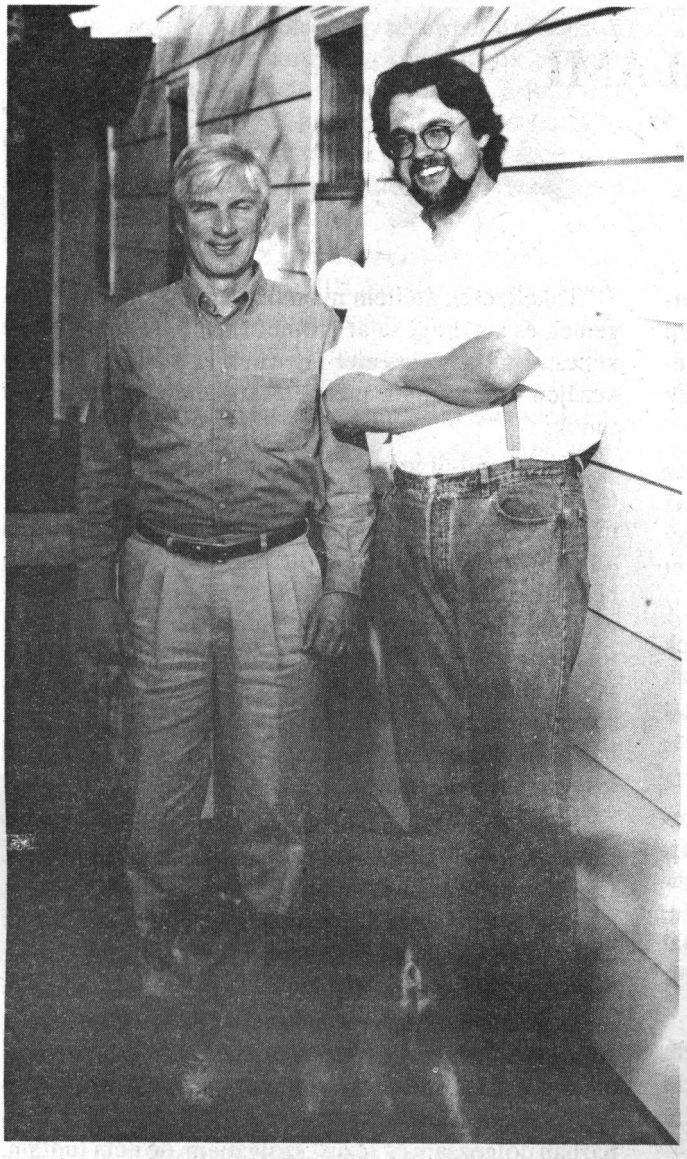
Jézus!

És azt mondtam: „Szentatyám, úgy gondolom, hogy a Lélek egyetlen szót mond ma az Egyháznak: Jézus."

Megfogta a kezem. Fogtuk egymás kezét és ő is megszólalt: Jézus. És én újra azt mondtam: Jézus, és ő azt mondta: Jézus... És mi csak mondogattuk Jézus szent nevét együtt. Nagyon különleges momentum volt ez. Úgy éreztem, mintha a Lélek egyesített volna bennünket, aki ugyanazt mondja a „bázison" a katolikus emberek tömegeinek, mint a pápának. Úgy gondolom, a Szentlélek ezt próbálja az egész Egyháznak átadni, a pápának, a püspököknek, a papoknak, házasoknak, egyedülállóknak, időseknek, fiataloknak, hogy együtt mondjuk: ***Jézus!***

- *Ez valóban prófétikus erejű gondolat és látás, örömöt és reményt ad nekünk. Valóban úgy tűnik, hogy csak Jézus nevének és személyének felemelése lehet a megújulás útja. Tulajdonképpen ennek kell lenni az egyetlen „lelkiségnek" az Egyházban. Hogyan élhetjük meg ezt a gyakorlatban?*

¤ Át kell éreznünk, hogy életünk középpontja Jézus. Jézus a misztérium a Katolikus Egyházban. A Katolikus Egyház feje Jézus. Az Eucharisztia lényege Jézus. Minden szentségben Jézus az erő, tehát Jézus a szíve, a középpontja a katolikusok életének. De úgy gondolom, hogy nagyon sok katolikus rendkívül tradicionálisan gondolkodik, és ez nem világos a számukra. Ez is része az új evangelizációnak: világossá tenni, hogy Jézus a középpontja minden katolikus

életnek. Ez azt jelenti, hogy amikor reggel fölkelünk, azt mondjuk: **„Jézus, én olyan életet akarok ma élni, amely Neked kedves. Légy az Ura életemnek, vezess engem, mutasd meg nekem, hogyan éljem az életemet."** Valódi beszélgetésnek kell kialakulnia, valódi kapcsolatra kell lépnünk Vele. Ő valóságos személy, nem csupán egy tantétel! Élő személy, nem csupán hittétel! Valaki, aki közel akar kerülni hozzánk, belépni mindennapjainkba, a családunkba, segít szeretni a férjünket, feleségünket, gyermekeinket, erőt ad a munkában, hogy becsületesek és igazak legyünk.

- *Azután, hogy felismertük, mit mond a Lélek, szeretném tudni, mit tesz a Lélek ma? Ön szerte a világon tart evangelizációs összejöveteleket. Most készítjük elő magyarországi utazásukat. Mik a legújabb tapasztalatai a szolgálat során? Tudom, hogy nemrégiben jártak Lengyelországban, ahol nagyon sok gyümölcs kísérte szolgálatukat. Mire számíthatunk jövő májusban Magyarországon?*

¤ Nos, ezt mi még nem tudhatjuk... Ami Lengyelországot illeti, ott lefordították már a könyvemet és kiadták. Tulajdonképpen egy nemzeti konferenciát tartottunk a könyvem kapcsán Czestohowában, amely a lengyel katolicizmus centruma. Több, mint kétezer ember jött össze, köztük kétszáz pap és szeminarista. Minden beszéd után több csoportban – lengyel, amerikai és nemzetközi csoportok voltak – imádkoztunk az emberekért, és csodálatos dolgok történtek. Sokan megszabadultak a Szentlélek által, gyógyulások történtek, sokan megtértek Jézushoz, mások megkeresztelkedtek a Szentlélekben, nagy súlyok távoztak róluk, felszabadultak... Hatalmas ujjongás, máskor zokogás tört fel. Csodálatos találkozás volt ez Krisztussal és a Szentlélekkel. Megérintette a papokat, az apácákat, a laikusokat. Két püspök is velünk volt. Mintha a teljes Egyház újra átélte volna a Pünkösdöt. Ugyanazok a dolgok történtek, mint amiket Jézus tett az Evangélium leírása szerint, amikor közöttünk járt. És ugyanezek a dolgok történnek mindenütt a világon. **Nem csupán Isten szavairól beszélünk ma már, hanem Isten jelenvaló tetteiről. Nem csupán Jézus szavairól, hanem Jézus mai tetteiről beszélünk. Jézus él!** Nem csupán tanítani és prédikálni akar, hanem megszabadítani, meggyógyítani az embereket, megkeresztelni őket a Szentlélekben. Mindenki olyan boldog, olyan felszabadult lett a konferencia végére, olyan vidám! Annyi mindent kaptak Jézustól! Csodálatos lehetőség volt ez találkozni a feltámadott Krisztussal. Remélem, hogy amikor Magyarországra megyünk, látni fogjuk, hogy Jézus ugyanezeket a dolgokat cselekszi.

- *Ön világszerte ismert katolikus vezető. De mit tehet egy egyszerű hívő, hogyan vehet részt az új evangelizáció szolgálatában?*

¤ Erre a kérdésre mindenkinek magának kell megtalálnia a választ. Egy biztos: mindenkinek megvan a lehetősége arra, hogy Krisztus tanítványa legyen, a családjában, a barátai és a rokonai, a szomszédai között. Hogyan lehet valaki Krisztus tanítványa a gyakorlatban? Ha például kihasználja az alkalmakat, hogy Krisztusról beszéljen az embereknek, meghívja őket összejövetelekre, ahol Krisztussal találkozhatnak. Szerintem minden hívőnek rendkívül nagyok a lehetőségei.

- *Köszönöm az interjút a magyar katolikus karizmatikusok nevében.*

¤ Én is köszönöm és nagyon meleg üdvözletemet küldöm minden magyarországi testvéremnek. Alig várom már, hogy találkozhassam Veletek!

Kunszabó Zoltán

„NÉZZÉTEK: ÉN VALAMI ÚJAT VISZEK VÉGBE...”

TANÚSÁGTÉTEL

Már több éve foglalkozom hitoktatással. Most szeretném megosztani veletek, hogyan élem meg ezt a szép hivatást. Nagy ajándéknak tekintem, hogy Jézus szeretetéről beszélhetek kicsiknek, nagyoknak, felnőtteknek és továbbadhatom tanítását.

Nagyon messziről jöttem... hosszú úton át vezetett az Úr idáig. Sokáig „vasárnapi keresztényként” éltem az életemet, istenkapcsolatom kimerült napi másfél percben. Ennyi idő alatt egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet mondtam el hadarva.

Azután az életemben olyan események következtek egymás után, amelyek gyökeresen megváltoztatták szemléletemet és istenkapcsolatomat. Rövid idő alatt összedőlt körülöttem minden, ami biztonságot, támpontot jelentett számomra.

Családomban több haláleset történt, először szeretett nagymamámat, majd édesapámat vesztettem el; elbocsátottak a munkahelyemről létszámleépítés ürügyén; nem sikerült az utolsó szakvizsgám a főiskolán, ezért nem kaptam diplomát. (Azóta két másik felsőfokú képesítést szereztem, de az elmaradtat soha nem sikerült pótolnom.)

A régi baráti köröm is felbomlott, újakat még nem találtam. Tehát volt gyász, de nem volt munkám, nem volt pénzem, nem volt diplomám és nem voltak barátaim sem.

Úgy omlottak össze ezek a stabilnak hitt bástyák, mint egy kártyavár. Az életem kezdett csatatérhez hasonlítani.

Igen, az Úrnak össze kellett törnie ahhoz, hogy valami újat tudjon kezdeni velem, hogy új utakra vezethessen.

Eszembe jut Izaiás próféta reményteli sora, amit akkor még nem ismertem:

„NÉZZÉTEK: ÉN VALAMI ÚJAT VISZEK VÉGBE, MÁR ÉPPEN KÉSZÜLŐBEN VAN. NEM LÁTJÁTOK?” (Iz 43,19)

Tökéletesen átéltem nyomorúságomat és gyengeségemet, és azt, hogy saját erőmből semmire sem vagyok képes. **Átadtam életemet Istennek** és kértem, hogy Ő kezdjen vele valamit, mert én mindent csak elrontani tudok.

Váratlanul új meglátások, remények és célok kezdtek bennem felsejleni. Lassan rendeződtek a körülményeim is. Egy régen elfelejtett érzés kezdte felmelengetni a szívemet, s ez az **ÖRÖM** volt. Úgy tűnt, az Úr valóban belépett az életembe, mert a boldogság egyre nőtt a szívemben. Ebben az volt a csodálatos, hogy nem emberi történések függvénye volt, hanem belülről jött. Kipattant a szemem, rácsodálkoztam a világra, észrevettem sok mindent, amit azelőtt nemigen: hogy süt a nap, nyílnak a virágok, csicseregnek a madarak, egy ismeretlen kisgyerek rám mosolyog az utcán.

Suenens bíborosnál olvastam: Isten minden kalandregénynél izgalmasabb műveket ír azokkal az ember-életekkel, amelyek „játékszerévé” válnak, akik készséggel adják át magukat az Ő váratlan kezdeményezéseinek, akik élesen figyelnek, hogy meghallják a kegyelem suttogását s a Lélek hívogatásait.

Igazából, amikor rábíztam az életemet az Úrra, akkor kezdtek el új dolgok történni velem. Most, hogy átérezhettem Isten szeretetét, egy fantasztikus szomjúság ébredt bennem utána. Vágytam arra, hogy valahol az Egyházban dolgozzam és Jézust szolgáljam, de nem tudtam, milyen módon tehetném ezt. Elvégeztem időközben a Levelező Teológiát és a Hitoktatóképzőt, de még mindig nem tudtam, mit kezdjek magammal. **De Jézus tudta!** Olyan magától értetődő könnyedséggel hullt a kezembe a hitoktatói munka, hogy lehetetlen volt nem észrevenni Isten gondoskodó szeretetét.

A teológián azt mondták nekünk, hogy ne akarjunk azonnal hitoktatni, mert a plébános atyák bizalmatlanok a civilekkel, főleg a nőkkel szemben (ez a nyolcvanas évek vége felé volt), kezdjük előbb takarítással és ha megbízhatónak találnak, később komolyabb feladatokat is ránk fognak bízni.

Én szót fogadtam és jelentkeztem a plébániámon takarítani. Hozzá kellett tennem, még látásból sem igen ismertek, mert nem ide jártam vasárnapi misére. Az atya azzal fogadott, hogy teljes a létszám a takarító brigádban, nincs szükség rám. Tudtam, hogy működik egy könyvtár, ott szerettem volna ügyeletet vállalni ezek után. Az sem ment, mert megvolt az ügyelők száma is. *„Akkor miben tudnék segíteni?”* – kérdeztem reménytelenül. *„A hitok-*

tatásban" – hangzott a válasz. Egy héten belül tisztáztuk, mikor, hol és milyen korú gyerekeket fogok tanítani. Örömöm leírhatatlan volt. Égi édesanyám, a Szűzanya is sokat tehetett érdekemben, mert már korábban kértem közbenjárását hivatásom tisztázásáért. És a nap, amelyen kiderült, hogy hitoktathatok – egy Mária-ünnep volt. „Köszönöm neked, Mária!"

Így kezdődött. A IX. kerületet, ahol munkám nagy részét végeztem, a VII. és VIII. kerülettel együtt Budapest Chichago-jaként tartják számon. A családok nagy része erkölcsileg, anyagilag lepusztult, szétesett család. A gyerekek óriási érzelmi deficittel érkeznek az iskolába, hiányzik a szülői hátország, minden szempontból, vallási nevelést illetően is. Nagy a szeretethiányuk, igénylik a személyes kötődést. Vigyázni kell, ne magamhoz kössem őket elsősorban, hanem tovább kell vezetnem őket Jézushoz. Egy bizonyos testmeleggel kell továbbadni Jézus tanítását. Egy nagyon meleg, nagyon szép képet kell nyújtani Jézusról, hogy ösztönözve legyenek arra, hogy kutassanak utána. Nekem tanúskodni kell Jézus melletti szeretetemről, eléjük élni, amit megtapasztaltam. És ha megérinti őket ez a szeretet, maguk fognak kutatni Jézus után (naponta olvassák a Szentírást).

Nagyon nagy a felelősségünk a gyerekekkel szemben. Nemcsak papoknak, hitoktatóknak, hanem mindannyiunknak, hiszen szülők vagytok, nagyszülők vagytok, nevelők vagytok, mindannyian valamilyen szinten érintkezünk gyerekekkel. Védőszárnyaink alatt nevelődnek és egyáltalán nem mindegy, hogy milyenek lesznek a holnap keresztényei.

Küldetésünk van feléjük. Isten hív, azért hív, hogy küldjön, és ha küldött – visszavár.

A küldetés nagyszerű, felemelő érzés, de felelősséggel jár, mert akinek több adatott, attól többet is kérnek számon. Nekünk tanúskodni kell Isten Országáról és Isten gyönyörűséges, túlcsorduló szeretetéről. A boldogság természete az, hogy kiárad, nem tudjuk magunkban tartani. Ha ez a kisugárzás nincs meg, nem vagyunk hitelesek.

A gyerekek nagyon érzékenyek a nonverbális közlésekre. Nemcsak azt figyelik, hogy mit mondunk, hanem főleg azt, ahogyan mondjuk. Gyakran fontosabb számukra az, amit nem mondunk ki, annál, amit kimondunk. Ha fáradt vagyok vagy rosszkedvű, a gyerek azonnal érzékeli és visszatükrözi önkéntelenül is. A gyerek mindent észrevesz és mindent tud. Nem az eszével tudja, hanem a szívével.

Nemcsak Jézusról kell beszélnünk, ugyanilyen fontos, hogy Jézussal beszéljünk. Meg kell tanítanunk imádkozni a gyerekeket. Ez a legfontosabb, amit kaphatnak tőlünk. Különösen lényeges ez az iskolai hitoktatásban, ahol olyan gyerekeket is elérünk, akik egyébként sosem tennék be a lábukat a templomba, és sosem hallanának – rajtunk kívül – senkitől sem Jézusról. Meg kell tanítanunk őket arra, hogy **az ima találkozás az élő Istennel**, megbékélés, vigasz, erőforrás. Az óravégi spontán imák alkalmával lenyűgözően szép, nagyon mély imák születhetnek. Épülök rajtuk és nagyon sokat adnak.

A pedagógusok általában teljesítmény-centrikusan kezelik a gyerekeket (tisztelet a kivételnek). Van kettes, hármas, négyes, ötös gyerek, tehát a kettes gyerek 2/5-t ér, a hármas 3/5-t stb, és ezt a kisebbrendűségi érzést bele is viszik a pszichéjükbe. Nekem ezt sosem szabad megtennem. A kettes gyerek is teljes értékű ember, abszolút értékű, szent, egyedi és megismételhetetlen ember. Fontos, hogy ezt így is élje meg, hogy a későbbiekben a kisebbrendűségi érzés ne sodorja bele nagyon súlyos és komoly kompenzációkba.

Kegyelmet kell közvetítenünk a gyerekek felé, de ezt csak úgy tehetjük meg, ha mi is kegyelemmel telítettek vagyunk. A személyes megtérés minden hitoktatónak napi programja kell, hogy legyen. Gyerekek közé csak úgy léphetünk, ha a napi megtérés állandó gyakorlatunkká válik.

Csak úgy vezethetek másokat Jézushoz, ha én magam is Jézusnál vagyok, töltekezem az Ő irgalmas szeretetével. Ezt leginkább a Szentségimádásban tudom megtenni. Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy közel lakom az Örökimádás templomhoz. Ez a főváros egyetlen olyan temploma, ahol egész nap ki van téve az Oltáriszentség. Én **nagyon fontosnak tartom a Szentségimádást** mindannyiunk életében. Le kell ülnünk Jézus lábaihoz és figyelni Őt, ahogyan Mária és Márta tette annakidején Betániában. Jézus tisztít, gyógyít, éltet és megszentel. Élő hittel letehetem elé sötétségeimet, aggodalmaimat, megoldatlanságaimat és befogadhatom az Ő gyógyító szeretetét. Az Oltáriszentség előtt belemerülök az élő Istenbe, a megváltás titkába, a feltámadás erejébe. Végtelen bizalommal kell Jézushoz fordulnunk. A saját magunk rosszul működésével szemben kell Jézusnak bizalmat szavaznunk. Nem ülhetünk le úgy a tűz mellé, hogy ne melegednénk, nem fekhetünk ki úgy a napra, hogy le ne barnulnánk. Ha Jézus előtt ülünk, önkéntelenül bekerülünk az Ő isteni erőterébe és ettől gyógyulhatunk. Ugyan ki van közöttetek olyan, aki nélkülözhetné ezt a gyógyító, tisztító szeretetet? Ugyan melyikünk az, akit ne érintene meg Jézus végtelen gyengéd jósága? Őelőtte rádöbbenünk kicsinységünkre, gyengeségünkre, ugyanakkor a teremtésben betöltött nagyságunkra, arra, hogy Isten képét hordozzuk.

Eszembe jut Tardif atya, akit Jézus gyógyító karizmával ajándékozott meg. A „Jézus él" című könyvében olvastam, hogy egy ízben nem gyógyult meg a beteg, aki felett imádkozott. Ez is csoda volt, mert korábban mindenki meggyógyult imája által. Ekkor eszébe jutott az a szentírási jelenet, amikor az apostolok nem tudtak meggyógyítani valakit, ezért odavitték Jézushoz. Ezen okulva, ő is odavitte a beteget a templomba az Oltáriszentség elé. Ott imádkozott felette és a beteg azonnal meggyógyult.

Buzdítalak benneteket, menjetek ti is gyakrabban a szentségi Jézushoz, hogy megnyugodjon a szívetek és békére leljen a lelketek.

Nem lehet mindenki Tardif atya, de szeretettel odafordulni másokhoz, ezt mindannyian meg tudjuk tenni. Szavainkkal is gyógyíthatunk. Sokáig nem sejtettem, milyen nagy hatalom a jó szó. Gondoljunk Jézusra, aki egyetlen szavával halottakat támasztott fel, vagy Isten teremtő szándékára: „Legyen", és meglett a világ. Szavaink fontosságáról ír Jakab apostol is (Jk 3,1-12). Mi a szó? Híd a világ megismerése felé, híd embertársaink felé. Nem betű, hanem szándék. Mielőtt szólok, meg kellene vizsgálnom: mondanivalóm igaz-e, fontos-e, építő jellegű-e? Úgy kell szólnom a másikhoz, hogy meggyógyuljon tőle.

Tanítványságunkhoz tartoznak az áldozatvállalások, szenvedések, megpróbáltatások is. Az Úr kikérheti szolgálataink árát a szenvedéssel, de ez mindig egy nagyobb jó érdekében történik. Pio atya, vagy az ars-i plébános nagyon sokat szenvedtek egy-egy nagyobb bűnös megtérése előtt. Nem akarnám magunkat ilyen nagy szentekhez hasonlítani, de úgy tapasztalom, hogy nem csak az anyagi világunkban van meg mindennek az ára, hanem a lelki életben is. Ezért olyan nagy jelentőségűek imáink, böjtjeink, hiszen ezekkel kieszközölhetjük embertársaink megtérését, gyógyulását és közbenjárhatunk saját bűneink bocsánatáért is.

Lelki írók beszélnek a szív sebzettségéről. Az, ami megsebzi szívünket, lehet fájdalom, szenvedés, bűnbánat, de lehet nagy boldogság is, vagy sóvárgás, szomjúság Isten után. Olyan lényekké kell válnunk, akiket Isten mindörökre megjelölt, akik már nem tudnak másképpen élni, csak Vele. Ebben a sebzettségben Isten megérezteti velünk teljes elesettségünket, de közösségünket is Övele. A cél, hogy teljesen Neki adjuk magunkat – mert ez az egyetlen megoldás: tűzben élni Jézussal! Gondoljunk Pál apostolra: *„tövist kaptam testembe... de az Úr azt válaszolta: Elég neked az én kegyelmem..."* (2Kor 12,7-10) A kereszt lehet akadály az életünkben, de lehet az ég felé vezető út is. Attól függően, hogy hogyan szemléljük Jézus keresztjét. Az Úr soha nem enged meg olyan megpróbáltatást, aminek ne az lenne a célja, hogy utána még nagyobb, bőségesebb kegyelmeket kapjunk. Életünkben lehetnek látszólagos kudarcok, az eredmény lehet látszólagos összeomlás, de gondoljunk Izaiás prófétára: **„Nézzétek: én valami újat viszek végbe, már éppen készülőben van; nem látjátok?"**

Ez az üdvtörténetnek is egy alapszituációja, és az egyéni életünknek is. Erkölcsileg, vallásilag és gazdaságilag lepusztult nemzetünk romjain is építhet az Úr valami újat. Ezért soha nem adhatjuk fel a reményt. Minden ilyen helyzet a mi helyzetünk. Minden látszólagos összeomlás lehet valami újnak a kezdete.

Közösségeinkben is jelen van Jézus. Láthatatlanul osztja nagyon is látható kegyelmeit, szeretetét, jóságát. Három éve van imaközösségem. Ha egyáltalán valami elmondható rólunk, az az, hogy nálunk soha semmi rendkívüli dolog nem történik. Hacsak az nem, hogy a testvérek rendszeresen, kitartóan járnak és megpróbáljuk megélni azt a szeretetet, amit Jézus kér tőlünk. Az imában is vezet minket az Úr, hiszen 3 évvel ezelőtt alig mertünk megszólalni egymás előtt hangos, spontán imával, most pedig gyönyörűséges hálaadó és dicsőítő imák születnek Isten nagyobb dicsőségére. Nos, a közösségünkben van egy testvér, aki súlyos depresszióban és Parkinson kórban szenvedett. Nagyon erős gyógyszereket szedett, de ezek sem használtak, kórházba akarták utalni az orvosok. A keze annyira remegett, hogy már írni is alig tudott. Ezt a testvért Jézus tökéletesen meggyógyította a június havi karizmatikus szentmisén. A mise elején elöntötte a melegség a testét, és a mise végén úgy érezte, hogy teljesen meggyógyult. Azóta egyetlen tablettát sem kell bevennie és a keze sem remeg. Az orvosok meg vannak győződve arról, hogy ők gyógyították meg a gyógyszereikkel. Amikor eljött tanúságot tenni a gyógyulásáról közösségünkbe, egészen új, más emberként lépett be. Gyógyulása és lelki újjászületése Isten szeretetének csodája.

Azt gondolom, hogy a hűség és a kitartás – a közösségbe járást illetően is – megtermi a maga gyümölcseit. Isten bőséges áldása kíséri közösségeinket. Dicsőség és hála Neki mindörökké! Amen.

Gál Edit

GYAKORLATI TANÁCSOK AZ EVANGELIZÁCIÓHOZ

BESZÁMOLÓ

Az „ÉBREDJ, AKI ALSZOL...” és a „HATÉKONY EVANGELIZÁCIÓ KULCSA” című cikkek folytatása — befejező rész —

Cikksorozatunk előző részében az evangelizáció tartalmi elemeivel foglalkoztunk. Arról volt szó, hogy **mit** mondjunk, most pedig arra térünk rá, hogy **hogyan** beszéljünk Jézusról azoknak, akik nem ismerik Őt. A tanítás lényegét továbbra is a márciusi ménfőcsanaki Pál-kurzus anyagából merítjük.

Az evangelizáció egyik legfontosabb része a felkészülés. Tudnunk kell, mit teszünk és a megfelelő állapotban kell lennünk. Tudnunk kell, hogy az Atya egyetemes üdvösségtervének beteljesülésén munkálkodunk; hogy Jézus azért halt meg a kereszten s azért támadt föl, hogy a Róla szóló igehirdetést hallva megtérjenek és üdvösségre jussanak az emberek. Tisztában kell lennünk azzal is, hogy:

a Jézus által felkínált megváltás az örök élet egyedüli útja mindenki számára.

Ezért sem Istennek nem közömbös, sem számunkra nem lehet az, hogy szolgálatunk segítségével megtérnek-e az emberek vagy sem. Az evangelizáció tehát nem kedvtelés vagy a szabadidő eltöltésének egy módja, hanem komoly lélekmentő tevékenység.

Mielőtt elindulunk, hogy valakinek Jézusról beszéljünk, **imádkoznunk kell a Lélek erejéért és vezetéséért**. Az evangelizáció sohasem lehet sikeres a Szentlélek jelenléte nélkül – hiszen valójában Ő az evangelizátor, Ő tesz tanúságot Jézus mellett hallgatói bensejében. Ugyanakkor rendkívül fontos a saját belső állapotunk is, a **saját életszentségünk**, odaszánt keresztény életünk. E nélkül szavaink hiteltelenek és erőtlenek lesznek, s nem tudjuk követni a Szentlélek indítását sem.

A szolgálatra – ahogy a Szentírásban is olvashatjuk (ApCsel 6,5) – igazából csak a „Szentlélekkel eltelt” keresztények alkalmasak. Ez pedig azt is jelenti, hogy tanúságtevő **szeretettel is teljes**. Szeretettel Ura és Megváltója, Jézus iránt; szeretettel az Evangélium iránt, amit hirdet; és szeretettel az evangelizált személy iránt, akivel beszél. Hallgatónkat sohasem tekinthetjük „tárgynak”, „tételnek”, „munkadarabnak”, sem „értéktelen pogánynak”. Tudnunk kell, hogy az Atya szereti őt és Jézus meghalt érte, mielőtt ő megismerte volna megváltóját.

Amikor Jézus Örömhírét visszük valakihez, fontos, hogy **a megváltottak öröme is tükröződjön rajtunk**. Ez egyébként is fontos, sőt a Lélekben való életünknek is fokmérője. Az öröm ugyanis a Lélek gyümölcse (vö. Gal 5,22), a bennünk növekvő isteni Élet egyik megnyilvánulása. Jézus számunkra Szabadító, Gyógyító, Gondviselő, aki örök életet adott nekünk, s már most az Ő Élete lobog bennünk. Van hát minek örvendeznünk!

Fontos, hogy az apostoli kérügma pontjai mellett (lásd előző számunkban „A hatékony evangelizáció kulcsa” című cikket) elmondjuk **saját tanúságtételünket** is, s emellett példákkal, szemléletes történetekkel tegyük érthetővé mondanivalónkat (ez persze nem azt jelenti, hogy sokat kell beszélnünk, s főleg nem azt, hogy önmagunkat kell a középpontba állítanunk). *„A világnak elsősorban nem tanítókra, hanem tanúságtevőkre van szüksége”* – hangzik VI. Pál pápa sokat idézett mondata. Ha tanúságot teszünk, mi is azt tanúsítjuk elsősorban, hogy Jézus feltámadt, Ő él, szívünkben találkoztunk Vele.

Az evangelizációs szolgálat közben szerencsére nem vagyunk csupán a saját szavainkra utalva:

kezünkben tarthatjuk Isten üzenetét, Isten szavát, a Bibliát.

Ha megfelelő jártassággal a megfelelő pillanatban idézzük az Írást, biztosak lehetünk benne, hogy szavai nem tévesztenek célt. *„Az Isten szava ugyanis eleven, átható és minden kétélű kardnál élesebb, behatol a lélek és szellem, az íz és a velő gyökeréig, megítéli a szív gondolatait és érzéseit.”* (Zsid 4,12)

Rendkívül fontos, hogy beszélgetés közben soha ne keveredjünk ingerült vitába, szóváltásba. **A vitát általában is kerülnünk kell!** Nekünk nem az a feladatunk, hogy értelmileg meggyőzzük az embereket, hanem hogy közvetítsük feléjük Isten üzenetét. A számtalan kritikát, amely egy ilyen beszélgetésben az Egyházat éri, nem kell részletekbe menően megtárgyalnunk. Fontos, hogy mi tartsuk a kezünkben a beszélgetés fonalát, hiszen nekünk van mondanivalónk. Minden mellékvágányról könnyen visszatérhetünk a lényeghez, ha leszögezzük: mi most nem a mellékkörülményekről, hanem Isten szeretetéről és Jézus megváltásáról szeretnénk beszélni.

Az igehirdetés és tanúságtétel célja mindig az, hogy az evangelizált személy **döntést hozzon** Jézus Krisztus mellett. Az üdvösség útja ugyanis számunkra a Jézus Krisztusba vetett hit (Jn 3,16-18; ApCsel 2,12), melynek abban is kifejezésre kell jutnia, hogy megvalljuk Őt életünk Urának és Megváltónknak (vö. Róm 10,8-11). A

szeretet jegyében, de határozottan állítsuk döntés elé beszélgetőtársunkat, s ha lehet imádkozzuk el vele a megtérők imáját az Úr és Megváltó melletti megvallással és Jézus szívünkbe hívásával...

Az evangelizációnak, s főleg a hit megismerésének ezzel persze korántsincs vége. Gondoskodnunk kell arról is, hogy a friss megtérő megfelelő hitoktatásban részesüljön, s eleven tagként épüljön be a katolikus egyház közösségébe.

Jó munkát az Úr szőlőjében!

Kunszabó Zoltán

DICSÉRTESSÉK AZ ÚR JÉZUS KRISZTUS!

„HÉTKÖZNAPI" TÖRTÉNETEK

„Tegye csak ide a táskáját tisztelendő úr" – mondta szeretettel az Ecclésia bolt kegytárgyas pultjánál álló, sugárzó mosolyú kiszolgáló hölgy.

Zavartan pillantottam a hátam mögé, vajon kihez is szólhat, de nem állt mögöttem senki, és én babrálgattam a táskám zárját féllábon állva – tehát nekem szólt a kedves biztatás.

„De hát én nem vagyok pap!" – szabadkoztam, mert érdemtelenül nem élvezhetek ilyen megszólítást.

Egy pillanat alatt átfutott rajtam, hogy gyermekkoromban papi pályára készültem, majd kamaszkoromban hátat fordítottam Istennek és huszonöt év után egy kegyelemből kapott súlyos betegség, meg a kisebbik fiammal történt események után, csak pár hónapja tértem meg.

Ezt röviden megbeszéltük, de a gondolat nem hagyott nyugodni, hogy miért szólított tisztelendő úrnak.

Talán az egyszerű sötétszürke öltöny és a szolíd mintás fekete nyakkendő miatt?

Vagy ennyire kiül az ember arcára belső világa?

Ennyire látszik, hogy milyen boldogság az Istent szeretni?

Miért nézett papnak?

Aztán pár hónappal később egy óbudai katolikus könyvesboltba tértem be.

Mivel huszonöt év után nem nagyon tudtam a szokásokat, azt sem tudtam, hogyan „illik" egy ilyen helyen köszönni. A ferenciek terén a kis Szent Gellért könyvesboltban néha hallottam, hogy „Dicsértessék"-kel köszönnek. Az Ecclésia bolt nagyobb nyüzsgésében bátrabban mertem így köszönni tanácstalanságomban, de itt most egyedül léptem be a boltba... De próba szerencse, itt is így köszöntem:

„Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus!"

Mivel nem kaptam meg a keresett magnókazettát, a kiszolgáló hölgy kedvesen eligazított: *„A Szent István kiadó diszkont áruházába menjen a tisztelendő úr!"*

Siettem, ezért csak egy „Mindörökké"-t válaszoltam búcsúköszönésére és leesett a tantusz, miért szólítottak mindkét helyen tisztelendő úrnak.

Bármilyen magától értetődő és természetes is lenne az ellenkezője, javarészt csak papoknak köszönünk „Dicsértessék"-kel.

Pedig az Úr dicső, jó és szeret minket! Dicsérhetjük Őt mindenhol!

Köszönjünk így egymásnak minden sugárzó arcú, boldog keresztény testvérünknek! Aki pedig nem sugárzó arcú és boldog keresztény, annak azért, hogy ő is sugározzon és boldog legyen.

Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus!

A. Tibor

LEO JOZEF SUENENS
BÍBOROS MEGHALT – 1904-1996

ÉLETRAJZ

— NYUGODJÉK BÉKÉBEN! —

Leo Jozef Suenens kardinális, Malines-Brüsszel nyugalmazott érseke, 1996 május 6-án trombózisban meghalt egy brüsszeli klinikán. Belgium főpapjaként nagyon fontos alakja volt korunk katolicizmusának és igen jelentős előmozdítója a II. Vatikáni Zsinatnak.

Suenens bíboros 1904 július 16-án született Ixellesben, abban az érsekségben, amelynek évekkel később vezetője lett. Amikor kijelentette, hogy pap szeretne lenni, a jól ismert Mercier bíboros – az akkori malinesi érsek – elküldte őt tanulni a római Gergely Egyetemre. Filozófiából, teológiából és egyházjogból szerzett diplomát. Papszentelése után erkölcsfilozófia és pedagógia tanár lett Malinesben és a lonvaini Katolikus Egyetem rektorhelyettese. Annak a rektornak lépett a helyébe, akit a nácik elvittek, így saját élete is veszélybe került.

1945-ben, amikor XII. Piusz Malines segédpüspökévé és általános vikáriusává nevezte ki, Suenens püspök több katolikus társulás lelke lett: ő lett az elnöke a „Mária légiónak" és a „Pax Christi"-nek, valamint a Belga Katolikus Akció nemzeti összekötője.

XXIII. János érsekké, majd bíborossá nevezte ki. Ezt követően a Vatikáni Zsinat egyik vezéralakjává vált. Aktív szerepet vállalt a zsinatot előkészítő bizottságban. Amikor az ökumenikus összejövetel megkezdte munkáját, VI. Pál pápa a vezető testület tagjává jelölte ki Agagianicu, Döpfner és Lercaro bíborosokkal együtt. Intézkedései mindig figyelemre méltóak és határozottak voltak, különösen a diakonátussal, a püspöki szolgálattal és egyháztannal kapcsolatban.

Suenens bíboros 1979-ben visszavonult az egyházmegyei pásztori szolgálattól, magas kora miatt. Élete utolsó éveiben főleg a karizmatikus megújulásban dolgozott, mindig hűen püspöki mottójához: **„In Spiritus Sancto".**

II. János Pál pápa táviratban fejezte ki Suenens bíboros halála miatti szomorúságát utódjának, Danneels bíborosnak, Malines-Brüsszel jelenlegi érsekének. A táviratban a szentatya kiemelte Suenens bíboros apostoli buzgalmát az egyházmegyéje és a belga egyház szolgálatában. Azt mondta, pontosan emlékszik, milyen fontos szerepet játszott Suenens bíboros a teológiai és lelkipásztori kérdések megvilágításában a II. Vatikáni Zsinat ülései alatt, valamint utalt vitavezető képességére, mialatt mindvégig nyitva állt a Szentlélek munkájára és odafigyelt a zsinati atyákra. A szentatya kérte az Urat, hogy fogadja be Suenens bíborost békéjébe és világosságába. Úgy jellemezte őt, mint olyan pásztort, aki szereti Krisztust és az egyházat, amit azzal a gondoskodással irányított, hogy hűséges legyen Urához és legyen jelen a mában.

Suenens bíboros halálával a Bíborosi Testület 156 tagot számlál, amelyből 116-nak van, 40-nek nincs választójoga.

MÉLTATÁSOK

„Minden nap egy új pünkösd. Számomra Leo Jozef Suenens, a karizmatikus megújulás barátjának és támogatójának ezen szavai foglalják össze a legjobban hozzáállását az élethez. Amikor 1945-ben püspökké szentelték, ezt választotta mottójául: »In Spiritus Sancto«, amelyet azúr háttérből felszálló galamb, Mária szimbóluma illusztrált. Indoklása egyszerű volt: »Ez volt egész életprogramom, alapvető egység Mária igenjével, hogy üdvözölhessem a Szentlélek kegyelmeit és erejét.«

Milyen találó, hogy abban a hónapban kellett Ura elé járulnia, amikor Máriát tiszteljük és a Szentlélek eljövetelét ünnepeljük, mert ők voltak életének két csillaga – amint Dannels bíboros emlékeztet bennünket végső tiszteletadásában ezelőtt a kiváló teológus előtt, aki az ökumenizmus bátor híve, a II. Vatikáni Zsinat kulcsalakja és a Szentlélek embere volt.

De a megújulás számára egyszerűen csak a »mi« bíborosunk, aki fáradhatatlanul dolgozott azon, hogy a Szentlélek-keresztség kegyelmét megértse és elfogadja az egyházi hierarchia. Amint búcsút mondunk neki, megköszönve bölcsességét, bátorságát és barátságát, talán még nem is tudjuk, mennyire hiányozni fog nekünk."

Charles Whitehead
az ICCRS elnöke

„Suenens bíboros fáradhatatlanul dolgozott, hogy elismertesse a karizmatikus megújulás kegyelmeit az egyházban.

Kétségkívül az Úr hívta őt, hogy irányítsa és védelmezze a megújulást, fejlődésének kezdeti éveiben.

Számtalan szolgálata között volt három kimagasló: amikor a megújulást széles körben félreértették és erősen bírálták, Suenens bíboros volt az, aki áttekintette a nemzetközi teológiai és lelkipásztori irányvonalakfejlődését; 1975-ben ő személyesen győzte meg VI. Pál pápát a megújulás értékeiről az egyház számára; és 1977-ben a megújulás katolikus és protestáns vezetőinek egy csoportját elvitte Jeruzsálembe, hogy együtt imádkozzanak a Szentlélek folyamatos kiáradásáért az egyházra. Dicsőítem Istent a lehetőségért, hogy vele dolgozhattam és megérinthetett buzgalma az egyház megújulása és a keresztény egység iránt."

Kevin Ranaghan
ICCRS alelnök

„Mély szomorúság tölt el a karizmatikus megújulás nagy bajnoka, Leo Jozef Suenens halála miatt. Az egyház e nagy emberének a II. Vatikáni Zsinat alatt tanúsított jelentős szerepvállalása számtalan tagot inspirált és lelkesített. Utolsó találkozásunk során reményének adott hangot a karizmatikus megújulás jövőjével kapcsolatban, amelyet egy aktívabb apostoli munka fog megélénkíteni a Szentlélek erejében.

Ezennel tisztelgek az egyház hercege előtt és hálát adok Istennek életéért."

Brian Smith
Katolikus Testvériség elnöke

HUSZONÖT ÉV

SZEMÉLYES ÉLMÉNYEK

Huszonöt év után fordultam be ismét a Krisztus Király plébánia udvarára, ahol gyermekként annyi boldog órát töltöttem Guszti bácsival, a sekrestyéssel, Lehel atyával, Prochnov atyával, lelkiatyámmal és a legfőbb jóval, a Teremtővel. Most az Emmausz irodát kerestem kazettáért, könyvekért. Huszonöt évvel ezelőtt pedig úgy fordultam ki innen, hogy soha többé nem jövök ide.

A keresztény hit alapkérdéseire nem kaptam megnyugtató választ és önmarcangolásaim után szinte megkönnyebbültem, amikor fizika tanárunk elmagyarázta, hogy Jézus tulajdonképpen egy ufo volt, csak akkoriban a szkafandert nem tudták térhatásúan lefesteni, ezért rajzoltak glóriát a feje fölé. Mennybemenetele is az űrhajó kilövését ábrázolja. Megnyugodtam, mert addig féltem a pokoltól, féltem a bűntől, az örök kárhozattól, az eleve elrendeléstől, az egész élettől.

Elfelejtettem Istent, mert Tőle is féltem és csak annyi maradt meg bennem, hogy Istent nem káromoltam, de azon kívül majdnem minden bűnt elkövettem. Mikor hároméves kisfiamat szüleim egy séta során a templomba vitték, toporzékoltam a dühtől, miért erőltetik szüleim az én gyermekemre a templomot, ha én egyszer nem akarom vallásosan nevelni. Aztán tíz éve, csodával határos módon karcolás nélkül úsztam meg egy súlyos balesetet. Öt éve a mentő úgy vitt el az utcáról idegkimerültséggel, hogy azt hittem, meghalok. Három éve súlyos, gyógyíthatatlan betegséget kaptam, és egyre reménytelenebbé vált a helyzetem, már a halálra készültem. Másfél éve, akkor kilencéves fiam álmairól – angyalokról, Máriáról, Jézusról, Istenről - kezdett beszélni. Ma pedig én mesélem minden korábbi ismerősömnek, hogy a tudomány számára megmagyarázhatatlan módon meggyógyultam és boldog vagyok. Nem pillanatnyi, elpattanó buborékként, hanem állandóan, állapotszerűen. Reggel, este, éjjel, nappal, munkában, otthon, mindenütt. Nem azért, mert szeretnek, megértenek, meghallgatnak, vagy elfogadnak, hanem mert eljutottam oda, hogy mindenkinek azonnal megbocsátok, hogy senkire sem haragszom, hogy mindenkit szeretek, még azt is, aki az öklét rázza felém. Rájöttem, hogy minden fordítva van, mint ahogy azt az emberek hiszik.

Nekem jó, ha szeretek, nekem jó, ha megbocsátok, nekem jó, ha adok minden koldusnak, nekem jó, ha elfogadok mindenkit, ha befogadom az egész világot.

A rossz és a bűn tulajdonképpen tudatlanság. Kérlek, adjátok át ezt a tudást mindenkinek, de ne rátukmálva, hanem szeretettel, gyöngédséggel és példamutatással.

A.T.

AZ EVANGÉLIUM DICSŐSÉGE ÉS HATALMA

!

GONDOLATÉBRESZTŐ

„Latin-Amerikában a Katolikus Egyház választási lehetőséget adott a szegényeknek és ők a protestáns egyházakat választották." „Ha szakszervezetre van szükségünk, elmegyünk a plébánosunkhoz; ha Isten szavára van szükségünk, felkeressük a protestáns pásztort."

Ezek a megdöbbentő kijelentések, amelyeket Raniero Cantalamessa atya hallott, talán segítenek megmagyarázni Latin-Amerika aggasztó exodusát a katolikus egyházból. Raniero Cantalamessa atya, a pápai ház szónoka, amikor 1992-ben beszédet mondott Mexikóban egy – 1500 pap és 70 püspök számára tartott – lelkigyakorlaton, felhívta a katolikus egyház figyelmét arra, hogy fedezze fel újra az egyszerű kérügma szépségét és erejét, és ne hígítsa fel azt egy csupán cselekvés-központú, vagy egy túlságosan az önmegvalósításra összpontosító Evangéliummal.

Mit tettünk mi azzal az alapvető nyilatkozattal, amelyet Jézus és Pál „Evangéliumnak", jó hírnek mondott? Milyen helyet foglal el az Evangélium beszédeinkben?

Szent Pál a rómaiakhoz írt levelében azt mondja:

„Nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívőnek" (Róm 1,16).

Nyilvánvaló, hogy már abban az időben is megvolt a kísértés arra vonatkozóan, hogy szégyelljék az Evangélium hirdetését, mert hiszen ez a zsidóknak botrányt, a görögöknek pedig oktalanságot jelentett (vö. 1Kor 1,23). Pál azt írja a galatáknak:

„Csodálkozom, hogy attól, aki Krisztus kegyelmére meghívott titeket, ily gyorsan átpártoltatok egy más evangéliumhoz" (Gal 1,6).

BIZALOM A CSELEKEDETEKBEN

Úgy hiszem, korunkban is meg kell ismételnünk Pál apostolnak ezt a felkiáltását. Én nagyra tartom és respektálom a szegényekért harcoló „liberális teológiát", bár fennáll a veszélye annak, hogy csorbítja az Evangélium teljességét. Úgy gondolom, a veszély nem is annyira abban áll, hogy marxista ideológiához vezet, sokkal nagyobb veszélyt jelent a cselekedetekbe vetett bizalom kialakulása.

Ez akkor esik meg, amikor a társadalmi és politikai liberalizmust összekeverik a bűntől és a gonosztól való szabadsággal, és az anyagi megváltást a lelkivel, azáltal, hogy mindkettőt kizárólag az emberi erőfeszítéstől teszik függővé. Ebben az esetben, azt hiszem, az ember alig észrevehetően átcsúszik abba, amit Pál „más evangéliumnak" nevez, egy olyan evangéliumba, amely már nem „Isten hatalma".

Jézus egy liberális példává értékelődik le és már nem a „megváltás forrása" azok számára, akik hisznek Benne.

MÁS EVANGÉLIUM

Nem ez az egyetlen út, amelyen „más evangéliumot" hirdethetünk. És talán nem is ez a legveszélyesebb. Más evangéliumot hirdet az is, aki a pszichológia által megvalósuló szellemi szabadságot hirdeti egyes keleti meditációs technikák, a számmisztika, a New Age és más ehhez hasonló jelenségek alkalmazása révén.

Ezek mind *„gyenge és szegényes elemei ennek a világnak"* – ahogy Szent Pál mondja, összehasonlítva őket az Evangéliummal.

Így fennáll annak a veszélye, hogy úgy kezdünk gondolkodni, mint a kolosszeiek, akik asztrológiai spekulációkban keresték megváltásukat és szinkretikusan vegyítették Krisztust más lelkekkel és erőkkel. Amint Pál apostol írja:

„Vigyázzatok, hogy senki félre ne vezessen bölcselettel és hamis tanítással, ami emberi hagyományon s e világ elemein alapul, nem pedig Krisztuson" (Kol 2,8-9).

Úgy tűnik, ezek a szavak a mi korunknak íródtak. Ma e „mesterséges evangélium" által inspirált lelkigyakorlatok, tanfolyamok, kurzusok inváziója árasztja el a kereszténységet. Ezek az „én"-re koncentrálnak: önismeret, önkifejezés, önelfogadás, önigazolás, önmegvalósítás – más szavakkal énünk kiteljesítése a kereszténység lényegét jelentő önmegtagadás, önmeghalás helyett.

Eszerint az ember-központú evangélium szerint a megváltás magától az embertől jön, és Jézus már csak egy adaléka ennek a vallási koktélnak.

Ez a „más evangélium" a gazdag és jóllakott országokból származik, olyan emberektől, akik azt hiszik, hogy van még valami a „hiten túl", „Krisztuson túl". Mintha létezhetne valami a hiten túl! *„Legyen átkozott!"* – mondja erre Pál. Ez a figyelmeztetés tele van szeretettel. Azt jelenti: semmi közünk ezekhez az emberekhez, tartsuk távol magunkat tőlük, ez hitehagyás.

A KEGYELEM EVANGÉLIUMA

Azok a keresztények, akik a kereszténységet egy polcra teszik más vallásokkal, és azt állítják, hogy valamennyi egyformán kielégítő, azt árulják el, hogy nem értik a kereszténység egyedülálló mivoltát és lényegét, ami kegyelem.

Minden vallásnak megvan a saját módja, ahogy a megváltást hirdeti. Buddha például megmutatja, hogyan szabadíthatjuk meg magunkat a fájdalomtól. Példát ad és azt mondja követőinek: „Én így tapasztaltam; ha akarjátok, ugyanígy tehetitek ti is..." Jézus is azt mondja tanítványainak:

„Példát adtam nektek" (Jn 13,15).

De Ő nem áll meg itt. Meghalt és feltámadt értünk, és ezáltal nemcsak példát adott nekünk, hanem kegyelmet és képességet is példája követéséhez. A kereszténységben az első helyen nem a kötelesség, hanem az ajándék áll. Csak azért tudunk szeretni, mert:

„Ő előbb szeretett minket" (1Jn 4,19).

HIT ÉS CSELEKEDET

Ez csak egy néhány dolog, amely megpróbálja elhomályosítani az Evangéliumot. A másik probléma történelmünkből adódik. Amikor Luther meghirdette a megigazulás tézisét „kizárólag hit által", a katolikus egyháznak válaszul – hogy kompenzálja Luther polemikus túlzásait – bizonyítania kellett a cselekedetek fontosságát. A Trienti Zsinat két dolgot állított nagyon határozottan: azt, hogy nem nyerünk megváltást jó cselekedetek által, de nélkülük sem. Sajnos a feszült légkörben ez az álláspontok megkeményedéséhez vezetett. A protestánsok minél inkább ragaszkodtak a kizárólag hit általi megigazulás téziséhez, a katolikusok annál jobban kötötték magukat – legalábbis prédikációikban – a cselekedetekhez. Ez az örökség máig fennmaradt. Hallottatok-e katolikus homíliát, amely a hit általi megigazuláson alapszik? És mégis ez a lényege és ereje a keresztény üzenetnek.

Hála Istennek, olyan korban élünk, amikor az egyház már szakított ezekkel a régi vitákkal. Használjuk ki azonban ezt még egyszer, nem elfeledve a cselekedetek és erények fontosságát a keresztény életben, fedezzük fel újra a kérügma dicsőségét és erejét prédikációinkban.

(Az ICCRS Newsletter engedélyével közöltük.)

ÚJ PÜNKÖSD AZ ÚJ EVANGELIZÁCIÓHOZ

VISSZAEMLÉKEZÉS

Húsz évvel ezelőtt (1975) Suenens bíboros Szent Péter oltáránál mutatott be szentmisét, amely kizárólag a szentatya számára van fenntartva. Ez az Első Karizmatikus Világkongresszus záró miséje volt, amelyet a Kallixtus Katakomba fölött celebráltak. Tízezer karizmatikus gyűlt össze a világ összes országából Szent Péter sírja körül.

A Karizmatikus Megújulás már évek óta ott volt a katakombákban és most elérkezett az idő, hogy előjöjjön rejtekhelyéről és felmenjen a Vatikán dombjára. Szent Péter utódja, VI. Pál pápa fogadott mindannyiunkat. Az ő feladata volt az Egyházban, hogy hitelesítse a karizmatikus ajándékokat, hogy jóváhagyja a próféciákat és igazolja az Egyházban szétáradó karizmatikus jelenségeket.

Harmonikus nyelvi ének követte a szentáldozást, majd lassan a csendes imádás következett, amely úgy tűnt, nem akar véget érni. Hirtelen felállt egy fiatalember és odament a szószékhez. Bruce Yocum volt az, aki erőteljes hangon elmondott egy próféciát, amelyet

azóta megvalósulni látunk, és ami az Egyházban egy soha nem látott új evangelizációs korszak eljövetelét vetítette előre.

Még aznap VI. Pál pápa úgy beszélt a karizmatikus megújulásról, mint az Egyház és a világ számára adott új lehetőségről. Tíz évvel később II. János Pál pápa megerősítette ezt a jövendölést, amikor bejelentette és támogatta a hittérítés tavaszát, egy új evangelizációt az új világ számára.

A „Pünkösd" reggel 9 órakor kezdődött százhúsz ember részvételével az Emeleti Teremben és délután 6 órakor háromezer megtérővel folytatódott, akiket betöltött a Szentlélek. Ez azt jelenti, hogy a pünkösdi tapasztalat magában foglalja a Szentlélek kiáradását az Emeleti Teremben egybegyűltekre, valamint a világ országaiból összegyűlt háromezer ember evangelizálását és megtérését. Aznap reggel Péter és a többiek, akik az Emeleti Teremben rejtőzködtek, kiállítak a világ elé és tanúságot tettek arról, hogy Jézus meghalt, feltámadt, megdicsőült az Atya jobbján, aki Úrrá és Messiássá tette. A Szentlélek learatta a Jézusban hívők sokaságát, akinek a neve elhozta nekünk a megváltást.

A karizmatikus megújulás, amely új Pünkösdöt jelent a mai Egyháznak, ugyanabban a pünkösdi küldetésben vesz részt, amely kétezer évvel ezelőtt megkezdődött. Az Emeleti Teremben történt hatalmas élmény a kezdet, amely abban csúcsosodik ki, hogy Jézus Krisztust Urunknak és Megváltónknak nyilvánítjuk, bűneink megbocsátásáért.

A pünkösdi óra nem állt meg. Elérkezett az idő, hogy kijöjjünk az Emeleti Teremből és a Szentlélek erejével tanúságot tegyünk Jézus győzelméről bűn és halál felett és hirdessük, hogy Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát küldte el, hogy életünk legyen általa. Ez a hír fölráz minket, bűnösöket azért, hogy megbánjuk bűneinket, megváltoztassuk bűnös életmódunkat, s azután valóra váltsuk a szeretet civilizációját.

Ma, mint azon az 1975-ös prófétikus kongresszuson, jöjjünk elő még egyszer a katakombákból és jelentsük ki Sionnak, hogy a mi Istenünk az Úr. A világ megtalál minket a pesszimizmus idején, amikor gyarapodnak a nemzetközi összetűzések és a káosz látszik eluralkodni. A világnak szüksége van a mi örömünkre és reményünkre a megpróbáltatás idején. Ugyanazt a sorsot kell elszenvednünk, de ezekben a dolgokban toronymagasan győzünk. Itt az ideje, hogy a soha meg nem szűnő remény hangján válaszoljunk, mert Isten szeretete kiáradt szívünkbe a Szentlélek által, akit megkaptunk.

Karizmatikus megújulás, esély vagy a mai Egyház és világ számára! Emlékezz pünkösdi születésedre és célodra: hirdetni Jézus Krisztus halálát és feltámadását, amíg vissza nem tér!

VI. Pál pápa azt mondta, hogy a Katolikus Egyház lényege az evangelizáció. **Akkor mi a Karizmatikus Megújulás sajátos célja? Mi a sajátos karizmánk ebben a küldetésben?**

Három jellegzetessége van:

» **Örömmel hirdetni** a kérügmát, vagyis Jézus Krisztus halálát és feltámadását. Nincs más Evangélium (Örömhír), mint Jézus maga.

» **Evangelizálni a Szentlélek erejével**, meggyőződéssel, erővel és szabadsággal, amely szükséges ahhoz, hogy bemutassuk, Jézus él a mai Egyházban és a világban. A karizmák segítik és bátorítják a kérügmának a hirdetését. A jelek és csodák részei az evangelizációnak. Természetes velejárói a Szentlélek tevékenységének és nem szabad félni tőlük. Figyelmünket a feltámadott Úrra irányítják.

» **Hirdetni Isten Országát szeretet-közösségek által**. A közösség nyilvánvaló jele a valódi evangelizációnak. A karizmatikus megújulásnak evangelizált közösségeket kell életre hívnia, amelyek evangelizálnak. Szent családok, szent papok, szent imaközösségek és végül a szent és hittérítő Egyház. A világnak szüksége van rá, hogy lásson szentéletű férfiakat és nőket, de szent közösségeket is, ahol újfajta életmód, élet a Lélekben valósulhat meg.

A Szent Péter oltáránál húsz éve elhangzott szavak napjainkban valósulnak meg:

Katolikus Megújulás, elérkezett az idő, hogy minden időben – „akár alkalmas, akár alkalmatlan" – evangelizáljunk, amíg Urunk, Jézus Krisztus vissza nem tér.

José H. Prado Flores

(Az ICCRS Newsletter engedélyével közöltük.)

„Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek." (Ef 2,19)

ÚJ ÉLET – JÉZUSSAL

TANÚSÁGTÉTEL

Egy évvel ezelőtt én is elvégeztem egy „Élet a Lélekben" szemináriumot.

A szeminárium elvégzése előtt teljesen hitetlen voltam, és nem is érdekelt, hogy van-e Isten vagy nincs. Erre a szemináriumra is csak azért jöttem el, mert két évvel ezelőtt az egyik lányom – miután elvégezte – megkért, hogy menjek el én is. Azt mondtam, hogy nem megyek, de ő tovább kérlelt, és végül megígértem, hogy ha arra nem is, de a következőre elmegyek.

Elérkezett a következő szeminárium ideje – és én csak azért mentem el, mert megígértem.

Templomba nem jártam már régen, utoljára hatéves koromban jártam hittanra és voltam első áldozó, de azóta mindent elfelejtettem.

A szemináriumon az első alkalommal a Szentlélekről beszéltek... én nagyon ideges voltam. Ennek ellenére már az első néhány alkalom után feltűnt, hogy a szemináriumok után nyugalom és békesség van bennem. Ezen elkezdtem gondolkodni, és azt mondtam magamnak, hogy ebben kell, hogy legyen valami!

Eszembe jutottak régen megfogalmazott gondolataim: „Milyen szörnyű világ van... az emberek gyűlölik egymást. Ha van Isten, miért nem figyelmezteti az embereket, hogy ne így éljenek, hanem szeressék egymást? Bár hogyan is tudná ezt értésünkre adni, hogyan is mondhatná el az emberek nyelvén, talán egy emberen keresztül?"

Azután beugrott:

Jézus Krisztus 2000 évvel ezelőtt azért jött el hozzánk, hogy elmondja az embereknek, hogyan éljenek. De nemcsak ezért jött, hanem, hogy megváltson bennünket bűneinktől. Még arról is gondoskodott, hogy ne csak azok az emberek ismerhessék, akik 2000 évvel ezelőtt éltek a földön, hanem mindenki! Ezért megígérte, hogy elküldi a Vigasztalót, a Szentlelket, aki örökké velünk marad. Ez csodálatos!

A harmadik alkalom után már hittem! Nagyon boldog voltam, hogy ez a szeminárium világosságot adott, megvilágította az életünk, az életem értelmét: hogy **legfontosabb a szeretet**. Valahol mélyen régebben is éreztem, hogy fontos a szeretet, de nem volt ilyen kristálytiszta bennem ez az érzés. Önmegvalósítás, utazás – ezek voltak a legfontosabbak számomra.

A szeminárium ideje alatt még nem értettem egészen, hogy mit jelent életünket adni Jézusért. Most már tudom, hogy nem a testi vágyainkkal kell törődni, hanem másokkal.

A szeminárium befejezése után azonban újra eltávolodtam... Bár vasárnaponként jártam misére – ahol néha még a könnyem is kicsordult –, de hétköznap olyan voltam, mint egy hitetlen.

A szemináriumon elmondták, hogy mikor vannak szentmisék, és azt ajánlották, hogy járjunk rendszeresen. Én rögtön el is mentem, már az első adandó alkalommal, és azóta is járok, minden vasárnap.

A szeminárium alatt mindennap el kellet olvasni egy szentírási részt Sievers atya kis piros könyve alapján. Ha mindennap nem is, de a következő alkalomra mindig elolvastam ezeket a részeket (vagyis olvastam a Szentírást).

Amikor vége lett a szemináriumnak, már nem kellett elolvasni az utolsó óra anyagát a következő hétre... és én nem is olvastam el (mert nem volt rá időm).

Másik lányom tavaly április 23-án volt első áldozó. Előtte két-három héttel azt mondta nekem, hogy nem kér tőlem semmi mást, csak azt, hogy menjek el gyónni. Én nagyon nehezen szántam rá magam, de végül, az utolsó nap elmentem.

Miután gyóntam – elmondtam mindazt, ami nagyon bántott –, az atya azt mondta nekem: *„Isten megbocsátotta bűneidet..."* Nem értettem... Én mennyit szenvedtem, az atya pedig csak így kijelenti ezt... Azután beugrott: **Jézus Krisztus ezért halt meg, ezért szenvedett – bűneink bocsánatáért –, hogy az atya ezt kimondhassa nekünk.**

Ekkor történt, hogy átéreztem Jézus szenvedését. Hazasiettem, hogy elmondjam az elégtételt. Otthon letérdeltem, és hangosan el akartam imádkozni a Miatyánkot (azelőtt nemigen imádkoztam, hangosan meg még sohasem)... de nem bírtam, mert sírnom kellett.

Ez volt az én mélyebb megtérésem, ami után éreztem, hogy újjászülettem és csak most kezdődik el az életem – **Jézussal!**

Gyónás után azt mondtam az atyának, hogy nem tudom, bűn-e vagy sem, de hétközben úgy érzem magam, mintha hitetlen lennék: nem olvasom a Szentírást és nem imádkozom, mert nincs rá időm. Nem is az a fontos, hogy az atya mit válaszolt erre, hanem, hogy ezután az Úr megadta mindezeket a számomra.

Azóta mindennap elmegyek szentmisére, olvasom a Szentírást és imádkozom. Alig várom a hétfő reggelt, hogy ismét misére mehessek. **Imádkozni pedig nagyon jó!**

Imádság... Két atya is említette az imádság fontosságát. Én is nagyon fontosnak tartom. Úgy képzelem, hogy itt a Földön Isten háromdimenziós világát látjuk, és a negyedik dimenzió az, amit érzünk, és Vele az imádságon keresztül tartjuk a kapcsolatot.

Jézus megígérte: *„Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek."* Ez a béke mindennél többet ér.

Amikor kezembe veszem a Szentírást, máris érzem ezt a nyugalmat és békét.

Régebben vettem egy könyvet „Jézus a családban" címmel. Bár kíváncsi voltam rá, mit is írhat, akkoriban el sem olvastam. Most mégis tudom, milyen ez, mert velünk van Jézus és csodálatos, amikor együtt imádkozunk!

Néhány nappal ezelőtt a szentmisén rájöttem, milyen parányi is az én hitem. Feleletet is rögtön kaptam: sokkal többet kell olvasni a Szentírást. És milyen picit szeretem Jézust. De ha jobban fogom szeretni Őt, többet fogok tudni tenni érte.

Amikor imádkozom, mindig megköszönöm Neki, hogy hitet adott nekem, és kérem, segítsen abban, hogy követni tudjam Őt.

Rendszeresen járunk közösségbe is – két lányommal, édesanyámmal és a testvérével –, ahol mindig megerősít bennünket az Úr. Köszönöm!

Zsuzsa

DRÁGA ISTENEM!

VALLOMÁS

Köszönettel és hálával tartozom Neked, Uram, mert Hozzád fordultam és Te meggyógyítottál, bár nem voltam rá méltó. Bűnös voltam és Te megszabadítottál bűneimtől. Már-már elszakadtam Tőled, de Te megragadtad a kezemet és nem engedted, hogy elmerüljek.

A házasságom már menthetetlennek tűnt, azt hittem nincs más megoldás, csak a válás, amikor Te (mert más nem lehetett) megváltoztattad a feleségemet, és ő, aki eddig beleegyezett a válásba, most kijelentette, hogy nem akar válni és szeret. Én közben másfelé fordultam szeretetlenségem miatt és ezzel olyan helyzet állt elő, amelyet én már nem tudtam megoldani.

Bátyám által meghívtál magadhoz egy csütörtöki napon a városmajori templomba, ahol rádöbbentem, hogy csak Te segíthetsz, csak Te tudod az embereket úgy átformálni, hogy ne olyanok legyenek, mint azelőtt voltak, hogy az addigi fontossági sorrendek megváltozzanak. Minden háttérbe szoruljon és Te kerülj a helyébe.

Úgy éreztem, hogy akkor járok a helyes úton, még ha ez nehéz is, ha minden lépésemet a Te irányításodra bízom. Sokszor nem láttam értelmét, hogy miért kell nekem ezt tennem, de Te megvilágítottad, hogy csak a Te törvényeid megtartásával maradhatok az igaz úton.

A házasság – bármilyen nehéz is – nem szakítható szét pusztán azért, mert úgy érzem erre jogom van, mert nem szeret a feleségem.

Te megmutattad, hogy ha úgy tűnik is, hogy nem szeret, a szíve mélyén azért szeret, csak esetleg én nem éreztem ezt annak.

A meghívásodnak boldog örömmel tettem és teszek eleget, hogy a „Szentlélek-szemináriumon" részt vegyek. Régi vágyam, hogy a Szentírást jobban megismerjem, most teljesül. Rájöttem:

a Szentírás nem más, mint válasz arra a kérdésre, hogy hogyan éljünk úgy, hogy Téged sohase veszítsünk el.

Tehát ez egy iránytű, ami nélkül nem lehet tájékozódni. A miséken felolvasott részek nem pótolják a Bibliaolvasást. És igenis kell egy támasz, hogy hogyan is kell a Bibliával megismerkedni, mely részekkel kell kezdeni, hogyan és egyszerre mennyit kell olvasni belőle. Lehetőség kell arra, hogy az olvasott részt valakivel megvitassuk. Köszönöm Neked, Uram, hogy ezt megmutattad. Persze még azért mindig vannak problémák körülöttem, de Rád bízom őket és Téged kérlek, segíts megoldani azokat. Akit érint, kérlek segítsd, hogy ők is felismerjék, nincs más út, sőt nincs út Tenélküled! Kérlek, világosítsd meg bennünk, hogy csak Te vagy a fontos, a Te követésed, és akkor minden nehézség és baj elviselhető lesz! Nélküled a terhek agyonnyomnának, a döntéseim ideiglenesek és rosszak lennének, még akkor is, ha az adott pillanatban nem látnánk jobbat.

Uram, teljesen a Te kezedbe teszem életemet. Köszönöm, hogy ezt megtehetem.

H. Jenő

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS HÍREI

Fókuszban a francia nyelvű Afrika. 1995-96

Tavaly a Katolikus Karizmatikus Megújulást két lényeges esemény fémjelezte Afrika francia nyelvet beszélő részén.

Előkészítést tartottak az ICCRS gyógyító szemináriumával és a Katolikus Karizmatikus Megújulás első közép-afrikai konferenciájával kapcsolatban, amelyeket 1995 december 18-23-án tartottak Banguiban, a Közép-Afrikai Köztársaságban.

A Katolikus Karizmatikus Megújulás első közép-afrikai konferenciája kiváló lehetőséget adott a megosztásra és a karizmatikus megújulásért való imádságra. A résztvevők azt javasolták, hogy állítsanak föl koordináló szervezeteket az egyházmegyékben; jelöljenek ki egy papot az imacsoportok országos lelkivezetésére; hozzanak létre egy nemzeti koordináló bizottságot, amelynek tagjai az ország minden egyházmegyéjéből jövő küldöttek legyenek.

A beszédek több kérdést érintettek: **A megújulás és az egyház, az ICCRS szerepe, a Vatikán a Katolikus Karizmatikus Megújulásért, a megújulás és a család, a karizmák gyakorlása, a vezetés mint szolgálat.**

Fontos momentuma volt az eseményeknek, hogy elkészítettek egy okiratot, válaszul különböző karizmatikus csoportoknak a rend és az egyesülés iránti igényére. Az imacsoportok számának folytonos növekedése szükségessé tette a koordinációt és egy hálózat kialakítását, amely elősegíti a karizmák gyakorlását és garantálja az összhangot a katolikus egyház alapelveivel. 1996 fő eseménye a **III. Pán-Afrikai Katolikus Karizmatikus Kongresszus** lesz, amelyet előreláthatóan augusztus 3-13 között rendeznek meg Elefántcsontparton. A II. Pán-Afrikai Konferencia (1992 Brazzaville, Kongó) határozataival összhangban minden nemzeti koordinációs csoport serényen építi a megújulás hálózatát, lelkigyakorlatokat és továbbképző kurzusokat szerveznek, tekintettel az elkövetkező eseményre. A megújulás **kihívást jelent** az egyház, az egyházi vezetők, magának a megújulásnak a vezetői és a karizmatikus kegyelmeket élvező keresztények számára, az Afrikai Püspökök Szinódusának határozata, a szentatya „Egyház Afrikában" kezdetű apostoli buzdítása, valamint az 1996. évi pünkösdi üzenete („Adjatok nekik enni") szerint.

Az elefántcsontparti konferenciának négy fő pontja lesz:

1. Észrevételek a megújulás orientációjáról: **Milyen jeleket ad ma a Lélek?**
2. Karizmatikus közösségeink igazi családokká alakítása: **Hogyan nézzünk szembe a realitásokkal az éhség és szegénység sújtotta Afrikában?**
3. A karizmatikus kegyelem megújulása: **Hogyan segíthetnek karizmáink felépíteni a családokat, mint Isten országának alapjait a Földön?**
4. A keresztény tanúságtétel és az evangéliumi szabadítás újrafelfedezése.

A III. Pán-Afrikai Katolikus Karizmatikus Konferencia témája: **Evangelizáció a Szentlélek erejével. Menj és hirdesd, űzd ki és gyógyíts!**

Pierre Louhouamou portréja

Pierre Louhouamou az ICCRS Tanácsának francia ajkú Afrikáért felelős tagja és a Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzeti koordinátora Kongóban. Társalapítója a Mária hét fájdalmáról elnevezett közösségnek. Öt gyermeke van. Gyógyszertára van Brazzaville-ben. Tanúságtételében elmondja, hogyan vezette életét az Úr.

„Mindenekelőtt kereszténynek vallom magam, és csak azután katolikus karizmatikusnak. Köszönet a szüleimnek, hogy 1946 július 10-én életet adtak nekem a kongói Kindambában, és különösen azért, mert 1946 július 25-én megkereszteltettek. Hat évvel később beirattak a Szt. Teofil iskolába, ahol katolikus nevelést kaptam. Óriási lelkesedéssel vettem magamhoz a keresztény beavatás szentségeit, így magam is igent mondtam arra a lelki útra, amelyet a szüleim választottak és mutattak nekem, amikor gyermeküket felemelték az Úrhoz.

Fiatalságomat a katolikus neveltetés fémjelezte. Még az országunkban egyre terjedő marxista-leninista ideológia sem ingatta meg keresztény hitem szilárdságát. 16 éves koromban sokat dolgoztam a Vianney Szent János plébánián, Brazzaville-ben. 19 évesen tagja lettem a »Notre Da-

me du Suffrage« mozgalomnak, amely különleges odaadással imádkozik a tisztítótűzben szenvedő lelkekért. Nagyon elfoglaltak az énekkari próbák, imaösszejövetelek és a kilencedek, amelyeket a csoportom tartott. Apránként egyre inkább aktivistává váltam és egyre kevésbé lelki emberré. Annyira átadtam magam a vallási tevékenységnek, hogy 1973-ban, amikor Kongóban megkezdődött a megújulás, elutasítottam egy barátom sürgető meghívását egy karizmatikus imaösszejövetelre. Az ott látott különböző megnyilvánulások miatt tettem így, például a hangos imádság felemelt karral, prófétálás, nyelvi ének, tánc. Mindez nagyon távol állt attól, amit katolikus keresztény neveltetésem során tapasztaltam.

1974 szeptemberében kaptam egy ösztöndíjat. Romániába kellett mennem, hogy gyógyszerészetből egyetemi diplomát szerezzek. Ennek az volt a célja, hogy ideológiailag manipulálják a fiatalokat, hogy később marxisták legyenek. Csak a lelki vezetőmmel folytatott hosszú beszélgetés után – aki biztosított arról, hogy katolikus templomokba járhatok és imádkozhatok – fogadtam el, hogy elmegyek diplomát szerezni abba a kommunista országba.

1974-ben, amint megérkeztem Romániába, kapcsolatba kerültem egy protestáns imacsoporttal, ahol az emberek spontán módon imádkoztak és nyitottak voltak az ökumenizmus felé! Meg kell jegyezni, hogy az egyház ott földalatti mozgalomba kényszerült. Találkozásom ezzel az imacsoporttal gyökeresen megváltoztatta lelki életemet. Észrevettem, hogy Isten valóban közel van hozzám, folytonosan növekvő vágyat éreztem a Szentírás olvasására. A kommunisták beavatkozásai ellenére semmi nem tudott megakadályozni, hogy a vasárnapi, sőt a hétköznapi szentmiséken részt vegyek. Napról-napra egyre jobban felfedeztem a keresztény tanítás mély értékét, amint a szentségekhez járultam, különösen a szentgyónáshoz és az eucharisztiához. Ezek voltak első lépéseim a Szentlélekben való megújulás felé!

1976-ban brazzaville-i vakációm alatt boldogan imádkoztam egy karizmatikus csoporttal és sok emberrel a plébániámról, akik szintén megtapasztalták a karizmatikus imádságot és új teremtményekké váltak. Azt tanították, hogy a megújulás a kegyelem csatornája minden ember számára. Nem egy mozgalom a sok közül – ez természetének a félreértelmezése. Ez a Szentlélek kezdeményezése, a kegyelmek áramlata az egész egyház számára, amely meg kell, hogy újítsa az egyház életének minden aspektusát. Engem is megérintett ez az áramlat, hogy méginkább az egyház szívében éljek."

(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- A **szentatya látogatása** hazánkba (szeptember 6) és az **V. Katolikus Karizmatikus Kongresszus (szeptember 21)** két nagy lelki esemény lesz, amely sokak szívét akarja megérinteni. Kérjük olvasóink imáját, hogy a szívek megnyíljanak Isten kegyelme előtt.
- Várjuk mindazok jelentkezését, akik használt, jó állapotúbútoraikat, gépeiket stb. átadnák az Emmausz közösség rászoruló testvérei részére. Kérjük, akik felajánlanak vagy igényelnek ilyeneket, jelezzék az Emmausz Irodában **hétfőn és szerdán 10 - 15.30** között (1088 Bp., Reviczky u. 9. Telefon: 1183-665).
- Újságunk továbbra is minden második hónap első szombatján jelenik meg. Aki nem kapja meg (sajnos a posta hibájából néhány lap elveszik), szíveskedjék jelezni, hogy pótolni tudjuk. Ha a megjelenés után 1-2 hónappal jelzik a hiányt, sajnos nem tudjuk teljesíteni a pótlást, mert addigra elfogy az összes példány. A hiányért olvasóink elnézését kérjük.
- 8-hetes **Szentlélek szeminárium** indul október 7-én (első hétfő). Gyülekező: pesti ferences templom folyosóján este 3/4 7-kor. 8-hetes **Gyógyító szeminárium** indul október 2-án (első szerda). Gyülekező ugyanott, 3/4 7-kor.

Címlap — László Viktor: **RALPH MARTIN**

70,- Ft

TARTALOMJEGYZÉK • A Szentlélek a közjó...2 • „Vissza a gyökerekhez" - Interjú Ralph Martinnal...3 • Gál Edit: „Nézzétek, én valami újat viszek végbe..."...6 •Kunszabó Zoltán: Gyakorlati tanácsok az evangelizációhoz...9 • A. Tibor:Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus!...10 • Leo Jozef Suenens bíboros meghalt (1904 – 1996)...11 • A.T.: Huszonöt év...12 • Az evangélium dicsősége és hatalma...13 • José H.Prado Flores: Új Pünkösd az újevangelizációhoz...14 • Zsuzsa: Új élet – Jézussal...16 • H. Jenő: Drága Istenem!...17 • A Katolikus Karizmatikus Megújulás hírei...18 • Szerkesztői üzenetek...19

– M A R A N A T H A –

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-9026
Felelős kiadó: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merenyi Ágnes
Készült az GODI PRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992